

WAT EEN KWETSBAAR MECHANISME (PLACEBOMENS)	43
is het weer donker is het weer nacht	45
je moet geen beweging verwachten	46
wie zijn handen onder een kraan met fijngevoelige sensoren houdt	47
zeer zeldzame bijwerking	48
je krijgt een bevroren tong	49
op een dag valt een lach mijn gezicht aan	50
soms slaat de fantasie op hol	51
als ik iedere dag drie uur krijg om te leven	53
wat te doen als je lot onverwacht naast je bed staat	54
ZELFS EEN LAATSTE ADEM IS EEN ADEM DIE ERGENS LEVEN IN BLAAST (PROMETHEUS)	55
Verantwoording	64

of ik even op dat kruisje kan gaan staan dat kruisje
van tape en of ik zodra die man daar zijn hand laat
zakken wil vertellen wat ik te vertellen heb gewoon
pffffff blaas ik mijn hele geschiedenis de wereld in
alsof ik een uitgebloeide paardenbloem ben en
mijn geschiedenis het vruchtpluis dat zich wortelen zal
om zichzelf daar te herhalen alsof een heel eentonig
wijsje dan nog uit je hoofd te krijgen is

rare tijden sta hier duidelijk op het tweede leven van dit
kruisje de taperanden laten los dat is niet erg hij werd
hiervoor vast gebruikt om iets belangrijks bijeen te houden
de band met je familie bijvoorbeeld en nu mag hij languit
aangeven waar ik moet gaan staan zodat het studiolicht
me vinden kan terwijl ik hier een beetje herinneringen
sta te schieten in de roos van mijn bewustzijn

OORZAAK VAN MIJN ONRUST

(PANDORA)

emma van hooff ziet de angst
een vlieg op haar vlees
ze denkt dat ze rot
het zoemt het zoemt
in elke zoem een vlieg
op elke straathoek zoemt iets
transformeert voor haar ogen
een struik in een ov-incheckpoortje
dat piepend de toegang weigert
transformeert voor haar ogen
een meisje in een kluizenaar
emma van hooff kan wel tien keer dood
en telkens probeert ze het opnieuw
wenst ze zich buitenproportioneel
groot de stem versterkt zonder galm
ze is geen god ze weet ook niet
hoe ze stukken roomvlaai kan eten
zonder dat de heupen uitdijen
terwijl ze graag wat nieuws wil
een wijdvallende stof dragen
met plooiën waarachter zoveel
meer schuilgaat dan alleen plooiën
zoveel meer dan alleen doodgaan
en weer terugkomen
emma van hooff ziet de vlieg
waarvan ze dacht dat hij plat was
toch weer de hoek om draaien
wennen wil het niet al die mensen
die haar telkens beterschap wensen
nee het lichaam is geen deur
die je sluiten kunt een kattenluik is het
ze moet eropuit zeggen deskundigen
gewoon een avondje gek doen
emma van hooff leerde dat duwen
op de wond het bloeden stelt
nu durft ze haar hand er niet vanaf te halen
ze is de bleekste mens die je ooit zult zien
alsof iemand de helderheid van het scherm
midden in de nacht voluit zet
en je schrikt ervan op zoals zij schrikt
van gezoem bij haar oren gezoem
van de vlieg die ze dood wil meppen

vandaag ga ik in beweging blijven
mijn hoofd als betonmolen zien die rond
moet draaien wil de paniek niet stollen
ik ga slank blijven door natuurlijke cardio
gevolgd door onnatuurlijke hartkloppingen
ik slaap in de deining van golven sla dekens van wier
om mij heen ik ga iets lezen waarin ik
mijn binnenste herken hoera ik draag een schokband
om mijn nek omdat ik leef in de deuken
van het duin de sporen van een hond ik heb geen tijd
om naar de sportschool te gaan ik moet slapen
ik doe alles met een reden dat ik verdrietig ben
doet er niet toe ik ga al mijn wonden openlaten
er komt licht doorheen en licht schijnt eeuwig te zijn
vandaag word ik daar niet bang van ik ga een foto nemen
van mijn kutje voor ik er een kind uit pers ik ga wonen
in de klamme muts van een man op zee ik hoef geen vaste baan
om een huis te kunnen kopen ik denk dat ik sterf
dus het kan niet dat ik mij vergis ik heb een hekel
aan toeristen omdat ze tijdelijk zijn ik kan niet verder
dan vijf kilometer van mijn huis omdat ik leef
ga ik vandaag kijken naar de vogels ze duwen appels
door het gras en ik denk niet aan sisyphus vandaag
maar aan de wormen in de appels duizelig van dat gedraai
ik lees dat buikspieren goed zijn tegen stress
ik krijg stress omdat ik geen buikspieren heb
maar vandaag ga ik het even helemaal anders doen
niet de parel uit de oester stelen maar de oester parels brengen
en hoe fantastisch zou het zijn als alle keuzes
die ik nu maak in een bestand worden gegooid
waar een algoritme uit rolt dat de rest van mijn leven
voor me bepaalt driewerf hoera voor onbezorgde duiken
in het koude buitenbad hoera hoera hoera

hoe mijn vader zijn wang
op een aangespoelde vis legt
zonder terug te deinzen voor de kou
hoe hij het gespartel stopt door zijn gewicht
zacht op de vis te leggen
hoe hij de ogen waarachter angst
die we allemaal soms kennen
van kanaal laat wisselen
in detail zijn dag beschrijft
hoe ik de vis ben en niemand
het volgende durft te garanderen
wakker worden na het slapen
hoe het meisje en de vis
een geschiedenis delen
hoe mijn vader zijn wang
op een aangespoelde vis legt
is in geen opzicht te vergelijken
met de geur in de viswinkel
en hoe ik deze ontwijk mijn vader
hoe hij de aangespoelde vis
door meeuwen aan stukken laat scheuren
in een snavel een vin ziet glinsteren
en naar huis wankelt
waar hij dezelfde truc herhaalt
op een meisjeslichaam strak en scheef
in een bezweet nachthemd
niet van zee wel van zout

nu niet koud gaan doen mama de stroming trekt me aan mijn hals mee
daar waar vroeger een kettinkje met jouw telefoonnummer golfde
als we naar het strand gingen en ik weer eens afdreef

er zit een schreeuw in mij sinds ik uit jou kroop
handen en benen gevouwen richting mijn navel
denkend dat geluid zich via de navelstreng verplaatst
als door een telefoonkabel

mama de cijfers zijn vervaagd al zie ik je aan de horizon staan
je jurk wappert omdat ik niet meer in je zit ik hier lig me overgeef
aan dit ruwe deinen mijn oogleden slaan om als golven
spetters zee vliegen over mijn wangen ik wist niet dat ik dat kon

daar loop je samen met papa in de branding alsof jullie de kust
met groot gemak onder de zee vandaan trekken want o wat was ik kalm
en voorbij maar kalme zeeën baren verraderlijke stormen hoor je

o ze zijn in de rimpels gaan liggen als in loopgraven o de zon komt er niet bij

het kan geen kwaad af en toe te denken dat ze je verzonnen hebben
en dat de bomen op wielmpjes staan ja dag dit decor is nog nat maar het kan geen
kwaad er is ook helemaal geen tijdstip en je gooit je lichaam tegen de wanden
en voelt dat je niets voelt het kan geen kwaad je kunt de woorden niet meer plakken
op de dingen die je ziet zo onverenigbaar als twee verschillende bloedgroepen
en ze hebben je zeker weer in die grot van plato gedonderd het kan geen kwaad
het duister te verwarren met brandstof de dwangbuis met het reddingsvest het kan
geen kwaad te buigen straks na afloop niet vergeten te buigen als je nu toch wist
waar het publiek zat met de handen voor de ogen op de puntjes van hun angstdromen
het kan geen kwaad hoor mompel je terwijl je handen buiten adem van het graaien
op iets hards stuiten in de gruwelaarde wie trapt hier nou in en je opent het als
een schelp het kan geen kwaad en de adelaar vliegt het pikzwart in is dat nu onheil
en niemand licht hem uit straks trekken zijn klauwen je zicht als een kwetsbaar
breiwerk tot losse draden en dan en dan

EMMA VAN HOOFF (1997) is dichter en schrijver. In 2021 studeerde ze af aan de Schrijversvakschool in de vakken poëzie en toneel. Ze publiceerde gedichten in onder meer *Hollands Maandblad*, *Kluger Hans*, *Ooteoote*, *Papieren Helden*, *De Revisor* en *Tijdschrift Terras*, en betrad meermaals het podium. *Placebomens* is haar debuutbundel.